

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 134/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 2B, Pezinok, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 160/2010, postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III v konaní vedenom na Úrade justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III pod ČVS: OÚV-244/1999 a postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave v konaní vedenom na Úrade justičnej a kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave pod ČVS: KRP-135/OEK-BA-2008 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ],
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 160/2010, postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III v konaní vedenom na Úrade justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) pod ČVS: OÚV-244/1999 a postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave v konaní vedenom na Úrade justičnej a kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) pod ČVS: KRP-135/OEK-BA-2008.

2. Ústavná sťažnosť po jej doručení nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola prejednaná vo IV. senáte ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš (členovia senátu).

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je obeťou porušenia práva na prejednanie trestnej veci v primeranej lehote v konaní vedenom na okresnom riaditeľstve pod ČVS: OÚV-244/1999. Postavenie poškodenej mala od 20. augusta 1999, keď bolo uznesením vyšetrovateľa vznesené obvinenie proti obvinenému [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obvinený“), jej bývalému zamestnancovi, pre trestný čin sprenevery. Následne po opakovaných sťažnostiach sťažovateľky na priedaň Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) pokynom sp. zn. IV/3 GPt 442/03 z 15. mája 2008 uložila Krajskej prokuratúre v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) vykonať previerku vyšetrovania a zabezpečiť čo najskoršie ukončenie prípravného konania. Prokurátor krajskej prokuratúry 23. júna 2008 rozhodol o odňatí veci vyšetrovateľovi a útvaru okresného riaditeľstva a jej prikázaniu vyššiemu útvaru – krajskému riaditeľstvu, kde bolo konanie ďalej vedené pod ČVS: KRP-135/OEK-BA-2008. Vyšetrovanie bolo ukončené podaním obžaloby. Po podaní obžaloby 13. januára 2010 bolo trestné konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 1 T 160/2010.

3.1 Okresný súd zastavil trestné stíhanie proti obvinenému uznesením vydaným 23. augusta 2018 doručeným sťažovateľke 8. októbra 2018. Sťažovateľka proti nemu podala 11. októbra 2018 sťažnosť. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 4 To 116/2018 z 29. novembra 2018 sťažnosť zamietol z dôvodu, že zákon neumožňuje poškodenej podať sťažnosť napriek opačnému poučeniu okresného súdu. Toto uznesenie bolo sťažovateľke doručené 18. februára 2019. Uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 29. novembra 2018. Uznesenie okresného súdu z 23. augusta 2018 nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť v časti viny a trestu 22. septembra 2018 a v časti náhrady škody sťažovateľke 29. novembra 2018.

4. Sťažovateľka podala 27. mája 2013 ústavnú sťažnosť namietajúcu postup okresného súdu v konaní sp. zn. 1 T 160/2010. Ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 565/2013-62 z 22. januára 2014 (ďalej len „citovaný nález“) vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priedaňov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 160/2010, porušovateľovi prikázal konať bez zbytočných priedaňov a sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie v sume 600 €.

4.1 Trestné konanie aj po rozhodnutí ústavného súdu trvalo extrémne dlho, a to nie vinou sťažovateľky. O vec sa sťažovateľka riadne zaujímalala, nebola jej ľahostajná, mala záujem na riadnom a včasnom vyšetrení všetkých trestných činov, čo preukazuje jej priložená korešpondencia s generálnou prokuratúrou a krajskou prokuratúrou z rokov 2003 až 2008. Sťažovateľka sa na prieťahoch a neefektívnom konaní porušovateľa nepodielala, vec mala a má pre ňu mimoriadny význam vzhľadom na to, čo bolo a je pre ňu v hre („at stake“). Navyše je obeťou porušenia dohovoru od roku 1999, teda trestné konanie a stav právnej neistoty sťažovateľky o výsledku trestného konania pri posudzovaní dĺžky konania ako celku trvali od 20. augusta 1999 do 18. februára 2019.

4.2 Stav právnej neistoty sťažovateľky o výsledku trestného konania tak trval viac ako 19 rokov, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné a neakceptovateľné. Konanie na okresnom riaditeľstve, krajskom riaditeľstve a okresnom súde aj napriek opakovaným sťažnostiam na prieťahy adresovaným všetkým trom porušovateľom a aj ústavnému súdu bolo poznačené ako celok tiež formálnosťou, neefektívnosťou a nesústredenosťou. Aj keď okresný súd nariaďoval hlavné pojednávania, zabezpečoval účasť na hlavných pojednávaniach, vec meritórne neposudzoval, vyčkával na právoplatné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v inej trestnej veci obvineného. Konanie je v predmetnej veci poznačené viacerými obdobiami nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti vyšetrovateľov Policajného zboru a okresného súdu. Bez pochybností podľa sťažovateľky celkovou dĺžkou trvania konania došlo k porušeniu označených práv. Ústavný súd v citovanom náleze judikoval, že nemožno akceptovať ani mechanické čakanie okresného súdu na vyriešenie inej trestnej veci pred Špecializovaným trestným súdom v Pezinku. Zákonno-procesné inštrumentárium poskytuje aj pre podobné situácie efektívne spôsoby ústavne konformného prístupu (bod 12 *in fine* citovaného nálezu). Keďže sa tento nález minul účinkom, sťažovateľka je naďalej obeťou porušenia dohovoru.

5. Výšku požadovaného finančného zadost'učinenia sťažovateľka odôvodnila tým že trestné stíhanie proti obvinenému vo veci významného záujmu pre poškodenú sťažovateľku bolo vedené už viac ako 19 rokov. Požiadavka sťažovateľky na jeho priznanie v sume 19 000 € je teda primeraná a spravodlivá, súladná s rozhodovacou praxou

Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Je súladná aj s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a nie je zneužitím práva.

6. Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie trestnej veci ako celku bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a porušenie svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Navrhuje a žiada, aby si ústavný súd na podklade skutkového stavu veci osvedčeného prílohami vyžiadal spisy od okresného súdu, okresného riaditeľstva a krajského riaditeľstva, pripojil spis sp. zn. I. ÚS 565/2013, prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom rozhodol, že označené práva sťažovateľky boli postupom okresného riaditeľstva, krajského riaditeľstva a okresného súdu porušené. Žiada priznať finančné zadost'učinenie proti všetkým trom porušovateľom vo výške 19 000 € a trovy konania vo výške 326,66 €, ktoré jej (resp. jej advokátke) majú vyplatiť spoločne a nerozdielne.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

13. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľky je možné posúdiť ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

14. Pri predbežnom prerokovaní ústavný súd zistil, že ústavná sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123 zákona o ústavnom súde). Dodržanie lehoty podľa § 124 zákona o ústavnom súde vzhľadom na svoju ustálenú rozhodovaciu prax v obdobných veciach ústavný súd posudzoval v spojení s otázkou opodstatnenosti ústavnej sťažnosti uvedenou ďalej. Ústavná sťažnosť je podaná procesne legitimovanou osobou (§ 122 zákona o ústavnom súde) po vyčerpaní právnych prostriedkov nápravy priznaných zákonom (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

14.1 Pokiaľ ide o posúdenie možnej neprípustnosti ústavnej sťažnosti podľa § 55 zákona o ústavnom súde, ústavný súd opakuje, že sťažovateľka v minulosti (27. mája 2013) podala ústavnú sťažnosť, ktorou namietala porušenie tých istých práv v tom istom trestnom konaní vedenom v tom čase okresným súdom pod sp. zn. 1 T 160/2010. Z pohľadu opisu skutkových okolností v nej namietala, že trestné konanie v tom čase trvalo pred súdom viac ako tri roky. Nekonkretizovala jednotlivé obdobia, počas ktorých malo dôjsť k zbytočným prieťahom alebo nečinnosti v napadnutom konaní, ale poukazovala na celkovú dĺžku konania od roku 1999. Namietala tiež, že zákonný sudca okresného súdu sa vyjadril, že vo veci nemôže rozhodnúť, pretože musí vyčkať na právoplatné rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku v inej trestnej veci. Ústavný súd o tejto prvej ústavnej sťažnosti sťažovateľky rozhodol 22. januára 2014 citovaným nálezom (bod 4).

15. Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť vecí je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa

uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci (II. ÚS 4/2020).

16. Ústavný súd chápe predmet konania v širšom zmysle slova ako sťažnostný nárok spolu so skutkovým odôvodnením, z ktorého by mal návrh vyplývať. Porovnaním obsahu ústavných sťažností dospel ústavný súd k záveru, že sťažnostné námietky sťažovateľky v jej prvej ústavnej sťažnosti sa zhodujú s námietkami v teraz posudzovanej veci v tom rozsahu, že okresný súd čaká na rozhodnutie v inej trestnej veci, a v tom, že namietala dĺžku celého konania. Jej prvá ústavná sťažnosť ale nebola argumentačne vystavaná tak, aby bolo možné na jej základe posudzovať trestné konanie ako celok (neoznačila za porušovateľov aj okresné riaditeľstvo a krajské riaditeľstvo) ako v súčasnej ústavnej sťažnosti. Obidve ústavné sťažnosti boli pritom vypracované a podané tou istou advokátskou kanceláriou. Totožnosť predmetu ústavnej sťažnosti je preto daná v časti namietaného konania okresného súdu v období medzi podaním obžaloby 13. januára 2010 a právoplatnosťou citovaného nálezu ústavného súdu (3. marca 2014).

16.1 Ústavný súd odmieta ako neprípustné opakované ústavné sťažnosti na zbytočné prietahy v prípade, ak sa v nich namieta obdobie predchádzajúce právoplatnosti nálezov ústavného súdu, ktorými vyslovil porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. II. ÚS 589/2016).

16.2 Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť sa čiastočne týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, bolo potrebné ju v tejto časti odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

17. To všetko ale ústavnému súdu nebránilo, aby konanie vo zvyšnej časti posudzoval ako jeden celok tak, aby bola zachovaná účinnosť ústavnej sťažnosti ako vnútroštátneho prostriedku nápravy podľa čl. 13 dohovoru [rozsudok ESLP Obluk proti Slovensku z 28. 6. 2016 k sťažnosti č. 65302/11, bod 60, alebo Bako proti Slovensku z 15. 3. 2005 k sťažnosti č. 60227/00]. Po tomto posúdení ústavný súd dospel k záveru, že napriek už uvedenému záveru o čiastočnej neprípustnosti ústavnej sťažnosti sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Sťažovateľka totiž namieta, že postupom okresného riaditeľstva, krajského riaditeľstva a okresného súdu v napadnutom trestnom konaní došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože celková dĺžka konania bola extrémne dlhá. Posledné úkony trestného konania vykonával okresný súd, ktorý doručoval uznesenie krajského súdu o zamietnutí sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu o zastavení trestného stíhania sp. zn. 1 T 160/2010 z 23. augusta 2018. Trestné konanie proti obžalovanému bolo právoplatne ukončené 22. septembra 2018, v časti nároku poškodenej na náhradu škody až 29. novembra 2018, keď bolo vydané uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 To 116/2018 doručené sťažovateľke 18. februára 2019. Sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť 24. apríla 2019.

19. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy preto nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

20. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom krajského súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú.

21. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv

sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06). Túto prax ústavného súdu odobril aj EŠLP vo viacerých konaniach vedených proti Slovenskej republike (napr. Obluk proti Slovensku z 28. 6. 2016 k sťažnosti č. 65302/11, bod 61, resp. Mazurek proti Slovensku z 3. 3. 2009, k sťažnosti č. 16970/05).

22. Z uvedeného vyplýva, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu, teda 24. apríla 2019, už okresný súd (a tým menej okresné riaditeľstvo a krajské riaditeľstvo) nemohol byť porušovateľom označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. Vo veci bolo už právoplatne rozhodnuté a sťažovateľka bola vyrozumená o výsledku konania doručením rozhodnutia krajského súdu o jej sťažnosti. Zásah do označených práv v čase podania ústavnej sťažnosti už netrval. Bol totiž už nastolený stav právnej istoty v tom zmysle, že v trestnom konaní nebude rozhodnuté o uplatnenom nároku poškodenej na náhradu škody. Za uvedenej situácie bolo bez právneho významu, že ústavná sťažnosť bola podaná v lehote dvoch mesiacov od doručenia uznesenia krajského súdu sp. zn. 4 To 116/2018 z 29. novembra 2018 sťažovateľke.

23. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo zvyšnej časti po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti (priznanie primeraného finančného zadost'učinenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu